
Prædiken til 10. S.e.T.

En prædiken af

Kaj Munk

Udgivet i 2015. Teksten må i denne form frit benyttes med angivelse af Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet, som kilde.

Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet.

Indhold

Prædiken til 10. S.e.T.	4
10. s.e.Trin.	4
Metadata om værket	4
Metadata om værket	4

Prædiken til 10. S.e.T.

10. s.e.Trin.

Prædikedag 10. s.e.Trin.

Prædikedato 8. august 1920

Prædiketekst Matthæus 11,16-24

Prædikested Antagelig holdt i Landet og Ryde kirker

Prædiken ID P080820-01

Kilde KMF-nr. 12.09.01 (Datering, dag i kirkeåret og geografisk sted ifølge Niels Nøjgaard.)

Antagelig

Landet og Ryde

Kirker

8. Aug. 1920

10. S e. Trin. 2. Tekstræk.

Sikkert fra Studentertiden

Det nytter ikke at nægte det: naar man skal tale over denne Text, maa det blive en streng Prædiken, saafremt man vil tale ærligt. Og vel er det vanskeligt at tale strengt og formanende, især for et ungt Menneske over for ældre; man har jo endnu ikke naaet den Sikkerhed og Myndighed, Aarene skænker. Men det faar ikke hjælpe; Guds Vilje *skal* vi gøre, hvad enten vi er unge eller gamle. Bestrides kan det vel ejheller, at Guds Gave lige saa godt kan tildeles ung som gammel — han giver jo sine Gaver til, hvem han vil; og underligt skulde det være, om ikke en Del af dem, Jesus taler om og til i Texten i Dag, netop har vendt sig fra ham med den Begrundelse, at de med deres graa Haar ikke vilde tage mod Belæring af en trediveaarig Fusentast. I Guds Rige siger Alderen da intet; thi Gud alene virker alt, og vi vil derfor bede til Gud i Dag: Du, kære Far i Himlen, lægge mig de rette Ord paa Tunge og hjælpe mig til, at jeg ikke taler af mit eget, men dit, saadan at det maa være Sandheden, jeg siger — dit Ord er jo Sandheden — Sandheden uden Hensyn til mig selv eller andre, og at det maa være din Ære, jeg søger, *din* Ære, Far, og ikke min.

En Tordentale er det, Jesus holder her; og saa uimodstaaelig han synes, naar han taler mildt og overbærende, saa forfærdelig er han, naar han er vred. Her griber han ikke til stærke Ord — det kan han ogsaa gøre, men myndigt og afgjort ruller det fra hans Læber.

Hvad er da Jesu Hovedanklage i alt dette, denne Tale, der er holdt for 2000 Aar siden og dog synes saa moderne, saa passende til Øjeblikket? Hovedanklagen er denne, at de, han har talt til, intet har villet trods det, at der har været Forkyndelse nok. Den gamle vise Græker Sokrates sagde, at naar man vidste det gode, gjorde man det. Han har nok troet Menneskene for godt, den gamle, gode Helt. For her havde Johannes Døberens vældige Alvorsrøst præket Retfærdigheden i Ørkenen, og Jesu myndige Kærlighedsstemme havde forkyndt Barmhjertigheden paa Torvene. Streghed og Mildhed, sortsyn og Lystsyn havde givet et Helhedsbillede af den Evige renere og sandere end nogensinde før og siden; og dog havde dengang lige som nu religiøs Ligegladhed og aandelig Sløvhed forbitrer den levendes Liv. Læg Mærke til, at Jesus ikke bebrejder dem, at de ikke har villet høre ham, men han bebrejder dem, at de hverken har villet høre Johannes eller ham.

Lad være, at Johannes mest havde hængt sig i Guds Strenghed og Retfærd, mens Jesus helt og fuldt fik alle Sider med. Der blev dog paa den Maade noget for enhver, og kunde Mennesker paa Grund af deres Natur ikke med den ene, maatte de kunne med den anden; men nu brød de sig om ingen af dem: *de havde ikke Brug for Aand*. Dette var det skrækkelige — og det er det den Dag i Dag. Og nu skal jeg vel vogte mig for at sige, at vi Nutidens Forkyndere paa noget Punkt kan maale os med Jesus af Nazaret — vi kan det end ikke med Johannes — men jeg ved dog, at vi, der gerne vil kalde os Kristne, stadig har mange dygtige og nidkære Forkyndere, og jeg ved, at Guds Aand er virksom blandt os endnu og tænder, saa Tunger gløde.

Mange er vore Forkyndere, og forskellige er de, og forskellige er Sekterne efter dem: Indre Mission og Grundtvigianere og Højkirkelige og Luthersk Mission osv. osv. De forskellige Syn bæres frem af de forskellige Sekter eller “Retninger”, hvad de nu kalder sig, der er noget for enhver Smag, med et uheldigt og dog delvis rammende Udtryk, og alligevel mæsker den aandelige Død sig til Højbords herhjemme som i Udlandet. Jamen er det da ikke netop Ulykken, at Forkyndelserne er forskellige? Kun een kan vel være Sand. Er det saa Indre Mission eller Grundtvigianismen? Eller er det maaske Frelsens Hær? Eller rettere: det er maaske ingen af dem. Hvorfor skulde den ene være sandere end den anden? — Aah nej, aah nej, det er tungt for os, der gerne vil kalde os ved Kristennavn, at se, at det er Bærerne af dette, der Tiderne igennem hidsigst har hadet og forbandet og forkættet hverandre og dem Dag i Dag kives og træffes og er ude efter hinanden, paa det at Verden kunde oplyses om, at Jesus ogsaa kunde være ironisk: “Derpaa skulde alle kende, at I er mine Disciple, at I have indbyrdes Kærlighed.” Grunden til dette uværdige Forhold ligger deri, og, mine Brødre, lad os heller tilstaa det ærligt for hverandre, at vi Smaadisciple trasker saa langt bag efter Mesteren og gør os saa syndigt liden Umage for at rykke op og holde Trup. Men om de forskellige Sekter vil jeg ellers sige dette, at Himmeriget lignes ved et Sennepskorn, der, naar det lægges i Jorden, er mindre end alle andre Frø, men naar det voxer op, bliver stort og breder sine Grene, og *Himlens* Fugle kommer og bygger Rede i dets Krone. Himlens Fugle — javel! der er baade Sortklædte, alvorlige, verdensforsagende Krager, der næsten kun har eet Raab at udstøde, og der er muntert fløjtende, livlige Stære, der maaske sommetider synes at gøre lovlig meget ud af Livsglæden, og der er tavse, indadvendte, tungsindigt grublende Ugler, og der er stemningsbevægede, poetisk begavede Nattergale, der er lange, patetiske, værdige sorte Storke, og der er ogsaa smaa, næbbede, ivrigt pippende Graaspurve — javel, javel, de er ikke alle lige tiltalende, og man behøver ikke engang at være en kritisk Begavelse for at kunne finde noget at udsætte paa hver enkelt — men hver Fugl synger med sit Næb — Røsten bliver forskellig, Bekendelsen altsaa, men Hovedsagen er dog, *at* de synger, ikke *hvordan*, synger for Vorherre, ham, der gav dem Livets kostelige Gave — hvad gør det saa, om Bekendelsen bliver forskellig, blot den *er* der, den stiger mod Himlen, for det var jo *Himlens* Fugle. Ja, Bekendelsen er der, og i Træets Krone sidder

de, Træet *bærer* dem alle; paa dets Grene har de bygget deres Rede, indrettet deres Liv, og der fortsætter de det. Baaret af dets tusindaarige Styrke, kvæget af de aarle Timers hellige Morgendug lærer de som nysudklækkede Smaa Lyset og Livet at kende; lunede og skærmede af Redens bløde Dun voxer de til, hopper i Leg til de gamles Sang selv kvidrende paa de grønne, livskraftige Grene; gyngende paa de friske, lysegrønne Kviste beruses de i Kærlighedens Uskyldslykke, næres sammen af Markens og Træets viede Grøde, bygger selv Rede i dets Krone og faar Smaa og bringer dem af Morgenduggens Friskhed. Og kommer den lumske Ræv eller den bryndske Høg, eller rusker Stormen de vældige Grene — de holder sig kun fastere til det ældgamle, herlige Træ, hvis Rødder trænger sig saa dybt ind i Jorden som Guds Ord i Menneskehjertet, og hvis Krone rækker sig saa højt op i Himlen, som Guds Ord kan løfte et Menneskes Sind. Ak ja — vilde de smaa Fugle blot kvæde Herrens Pris og Lade være med at hakke paa hverandre; men det faar vi med Guds Hjælp vel lært engang.

Men desværre — om disse var det ikke, vi skulde tale i Dag, men om alle de mange, der holder til borte fra Livets Træ.

Og her var det da, jeg sagde før, at vi Forkyndere af Ordet gik for vidt i kristelig Ydmyghedsiver, om vi, som en kendt dansk Præst for nylig har gjort Tilløb til at sige det, selv vilde tage al Skylden for den megen aandelige Sløvhed og Død paa vore Skuldre. Ja, vi gjorde Menigheden en daarlig Tjeneste, om vi forsøgte det. Vi lægger ingenlunde al Ansvar fra os; mange af os er langt fra, som vi burde være, og ingen er det helt. Men paa Afgørelsens store Dag skal Præsten ikke svare for Menigheden, Menigheden ikke for Præsten, ingen skal skyde Skylden over paa en anden, men — og dette er min stadige Tanke — enhver skal bære Ansvar for sig selv, som et Menneske saar, skal han høste. Det nytter ikke at træde frem og sige: “Vi havde en kedelig Præst, og Forholdene var daarlige, og vi havde langt til Kirke osv.” For da vil Jesus atter tage Ordet, og skrækkeligt vil dit Navn lyde: “Ve dig, Menneske” — og han vil nævne dit Navn — “det skal gaa Utugtsbyen Sodoma bedre end dig i Dag”.

Ja, han vil nævne dit Navn. Det er just noget af det skrækkeligste ved Texten i Dag: Forsømmelsen nævnes, ledsaget af Navn. Dette med Navnet gør det personligere og virkeligere, rykker det helt ind paa Livet. Ve dig, Korazin, ve dig, Betsaida! Tænk, om det var vore Navne, han nævnede! Forfærdeligt! Var da Korazin og Betsaida særlig slemme Byer? Jeg ved det ikke. Der har næppe været mere Mord eller Falsk der end andre Steder. Hvad gjorde dem da fortjent til denne frygtelige Trusel: “Det skal gaa Tyrus og Sidons

hedenske Egne taaleligere paa Dommens Dag end dig!”? Det var den aandelige Sløvhed; det var moderne talt det, at der intet Fællesliv var i Menigheden, at LigeGYldighedens Slyngplanter vandt sig hen over Kirkestien, at kun verdslige og materielle Spørgsmaal fandt Interesse. Johannes havde talt der, Jesus havde talt der — men paa den ene fandt de *det* at udsætte, paa den anden hint; det eneste, de vilde, var at kritisere, saadan skulde det *ikke* være, og saadan skulde det *ikke* være — det bare negative altsaa: ikke, ikke. Havde de blot *villet* noget, havde Jesus været tilfreds. Det er Viljen, det gælder. — Hvilken Sekt vi tilhører, hvad vi mener paa de og de Punkter, det gør ikke noget. Hovedsagen er ikke, om vi tilhører Indre Mission eller Grundtvigianismen — begge fører til Frelse — men at vi *vil* noget, at vi i os kender Længslen efter det evige Liv.

Men denne Vilje og denne Længsel skal være afgjort og dyb. At sjatte med dette er det samme som at føre Grin med den korsfæstede. Det er ikke nok med at faa en omvendelse fra Haanden og derefter holde sig nær op ad Præsten. Hvis det var det, det kom an paa paa Dommens Dag, at møde med Attest for flittig Kirkegang, ja, da kunde jo Præsten svare for dig. Det skal nu strax siges, at det ejheller kommer an paa det modsatte, og at det som Regel siget noget ufordelagtigt om det aandelige Liv i Sognet, naar Kirken staar tom; men der *er* dybe og sande kristne Naturer, der aldrig sætter deres Ben i Kirken, og der er paa den anden Side ogsaa en Del Mennesker, der synder grovt ved at gaa i Kirke, nemlig de, der gaar for at stille deres Fromhed til Skue eller af bar Skik og Vane eller af andre uoprigtige Grunde, de ved selv bedst hvilke. Dog — denne Fare er visst mindre, og jeg behøver næppe at advare derimod.

Men naar det nu ikke er nok med at blive omvendt og gaa i Kirke, hvad da? Aah, dette med at erklære sig for omvendt og nøjes med at lade det faa Udtryk i forøget Kirkegang er noget ydre; men Kristendommen trænger længere ind, den forbliver overhovedet aldrig ved det ydre, lægger næppe nok Vægt paa det. Derfor spiser vi Jesu Legeme og drikker hans Blod som et Sindbillede paa, at han skal helt *ind* i hos. Og Jesus er inde paa det samme, naar han i Dag taler om at omvende sig i Sæk og Aske.

Sæk og Aske — ja, naar Jøderne sørgede, kastede de sig i Støvet og strøede Aske paa deres Hovede og klædte sig i simpelt, grovt Klæde, der kaldes Sæk. Sæk og Aske staar da som Udtryk for dyb og fortvivlet Sorg. Saadan skal Omvendelsen være, ikke en Slags Familiefest, men en gribende og inderlig Begivenhed, der som i et Strejflys viser mig, hvor mit hidtidige hedenske Liv dog har været forspildt og forfejlet, saa at jeg gribes af den bitreste Sorg ved at tænke derpaa; men denne Sorg maa ikke være gold og ørkesløs,

den skal være virksom og skabende, den skal avle Vilje, fast og mandig Vilje til at føre et nyt og kristent Liv. Saadan maa Mennesker gøre, der er Hedninger, eller som har brudt med Gud; men de mange af os i de gamle kristnede Lande, der aldrig har brudt med Gud, men heller aldrig har kendt ham som en virkelig Kraft, de mange, der har sovet sig gennem Kristendommen, de skal ikke omvende sig, men vaagne og leve et bevidst Kristentliv i den daglige Omvendelse.

Men hvad er saa et Kristentliv? Og hvad er i det hele Kristendommen? Det er svært at sige, fordi Kristendom er Liv, ikke Lære. Kristendommen er *ikke* 3 Trosartikler og 2 Sakramenter og 10 Bud, og en Kristen er ikke en, der ikke bander og ikke arbejder om Søndagen og ikke glemmer at bede til Gud Morgen og Aften foruden Bordbønner osv. Alt dette er døde Bogstavers Trældom, det er Lov, men ikke levende Tro. Hvad er da Kristendom? Det er Liv, det er at leve uafbrudt stræbende efter at gøre det gode, bedende Gud om Tilgivelse, hver Gang vor Stræben svigter; det er at aande i en aldrig ophørende Vilje til at gøre, hvad Gud vil, at leve efter Guds Vilje med Jesu Forbillede for Øje, og hver Gang vi mærker, at Kødet er skrøbeligt og Aanden ikke engang redebon, at det gode, som vi vil, det gør vi ikke, og det onde, som vi ikke vil, det gør vi, da at tage Ansvar paa os selv, forstaa og tilstaa, at vi er Stympere, angre, angre, angre, ikke mekanisk, men skælvende og bedrøvet, leve vort Liv i Stræben efter at gøre Guds Vilje under Angerens Lidelse for hver den Gang, Vilje og Evne svigtede, og under Tilgivelsens Glæde for hver den Gang, vi bad vor Far i Himlene om Forladelse og Naade til at begynde igen, den Far Jesus har lært os om, at vi kan bede til som kære Børn deres kære Far; igen: at være en kristen er med Jesu Forbillede for Øje at leve som vor aarvaagne Samvittighed byder os det, bestandig angrende, naar vi snubler, bedende Far om Tilgivelse og troende paa, saa sandt som Gud er den Far, Barnet fra Betlehem, Manden fra Bjergprædikenens Bjerg og Helten fra Golgata og den stenfravæltede Klippehule har levet os ind i Sjælen, at han vil høre vor Bøn: "Tilgiv din ringe Tjener hans Snublen og styrk dit Barn til atter at staa!" Og dette skal forstaas rent bogstaveligt paa dine almindeligste Fejl: har du Tilbøjelighed til Ødselhed, maa du passe paa der og angre, hver Gang du falder. Er det din Næstes Rygte, du ikke kan holde dig fra, maa du tage dig i det der osv. osv.

Saadan har vi hver vort Sted at tage Kampen op paa. Og for os alle gælder det, at vi faar vor Ringhed at mærke og vor Trang til Guds Naade, om Livet ikke skal blive en Rædsel. Her er alle lige: Direktør og Husmand, Sypige og Minister; i det daglige Liv skiller mangt og meget os; saadan er det, og saadan skal det være; men over for Gud er vi alle lige: uendelig langt fra Idealet og dog i samme Grad Genstand for hans Faderkærlighed.

Men med de tre Led af et Kristentliv, jeg nævnede før, forholder det sig saadan: at tage den Beslutning at ville leve efter Guds Vilje det er din egen Sag, der maa du selv tage Ansvaret, om du ikke gør det. At angre din Viljes og Evnes Svigten og bede om Forladelse og ville Bedring er atter din egen Sag, og atter maa du bære Ansvaret, om du ikke gør det. At give dig Troen paa dine Synders Forladelse og Styrke til at tage fat igen og holde ud det er Guds Sag, og hans Timer og Dage gaa frem og tilbage — kan være, han ikke giver dig det strax — han gør det engang — saa sandt Gud lever, gør han det engang, der har du mit Ord! — men glipper din Taalmod og din Energi — for Energi skal der til, og deraf ser du, at Kristendommen ret er en Tro for *Mænd* — glipper den, opgiver du, vender dig bort, før Herrens Time kommer, da ve dig, Menneske, det skal gaa Utugtsbyen Sodoma bedre paa Dommens Dag end dig — du var godt paa Vej til at blive et Lysets Barn, du vidste, hvad det rette var, og gjorde dog det onde — Gud var dig nær — hist ude lød hans Almagtsvingers Susen — du var nær at ophøjes til Himlene som Kapernaum — men du skal nedstyrtes til — ja, mine Læber bæver, nu jeg skal sige Ordet, men siges skal det; thi det er Jesu Ord, Ordet Helvede.

Og naar jeg nu tager dette frygtelige Ord i min Mund, saa ved jeg vel, at man aldrig skal skræmme Mennesker i Himlen ved at udmale den kommende Verdens Rædsler, og det være da langt fra mig at male Luer og Slinger for eder nu. Men — hvad Jesus har sagt, staar for os, der gerne vil kalde os Kristne, ved urokkelig Magt, og alt for tit har han talt om Helvede til, at vi tør fortie det eller lade, som om et saadant ikke eksisterer, eller søge at bortforklare det. For den rige Mand slog jo dog Øjet op i Helvede, hvor han var i Pine, og Manden uden Bryllupsklædning kastedes dog ud i det yderste Mørke, hvor der var Graad og Tænders Gnidsel, og det er dig bedre at gaa enøjjet ind til Livet end med begge Øjne at kastes i Gehenna, hvor deres Orm ikke dør og Ilden ikke slukkes, og “I Daarer hvordan vil I undfly Helvedes Ild?” og “Gaar bort fra mig, I forbandede, til den evige Ild, som er beredt Djævelen og hans Engle!”

Nu har jeg saa tit hørt sige, og du vil maaske ogsaa svare mig, at hvis du har passet dine Ting og ellers været et ordentligt Menneske, er Gud ikke saa slem, at han vil dig noget ondt; og din Hjerne kan ikke forlige Tanken om Helvede med en alkærlig Gud. Kan saa være! men din Hjerne er Støv, og ikke er det til at forlange, at Støvet skulde rumme Uendeligheden. Man kunde vel ogsaa sige, at lige som Dødens Meningsløshed findes i det timelige Liv, kunde Fortabelsens findes i det evige — hos Gud faar vi nok Gaaderne løst. Men alt dette er kun Hjernesvind; det, det kommer an paa er, at Jesus har sagt, der *er* et Helvede, *er* en Fordømmelse, en Fortabelse; dette er os nok, skal være os nok.

Ogsaa maa det understreges, at Jesus lærte os, Gud er vor Far — ikke Bedstefader; han sidder ikke gammel og tandløs smilende i sit oldingegule Skæg, inderlig velmenende seende gennem Fingre med de Smaas Skarnsstreger. Nej, Gud er Far, og det vil igen sige, at over for os repræsenterer han Kærlighed, Myndighed og Tryghed — Kærlighed, idet vi elsker ham som den, der har avlet os og hjulpet os til Rette i Verden og omfatter os med en evig Faderkærlighed — Myndighed, idet han af Kærlighed til os maa kræve afgjort Lydighed, og vi af Kærlighed til ham med Glæde — ikke af Frygt — adlyder ham i stort og smaat — og Tryghed, idet vi føler, at hos ham er vi evig sikre, der kan hverken Syndens eller Dødens Bussemænd naa os, og ham kan vi betro alt.

Men i eet har du Ret: Far vil ikke sit Barn noget ondt, og Forholdet er ikke dette, at Gud kræver Hyldest af Mennesket, ellers hævner han sig. Saadan gjorde Hedningeguderne; men Gud er ikke hævnnergerrig eller æresyg. Nej, men Kærlighed kan ikke skabes ved Tvang, end ikke af Almagten, og Kærlighedens Væsen er et saadant, at uden Genkærlighed kan et sandt Samliv ikke bestaa. Kristendommens Krav er ikke at tro paa Gud, men at elske Gud, og naar jeg siger Krav, forstaar jeg det saadan, at dit eget Hjertes Væsen byder, at du maa elske Gud, hvis du vil leve saligt sammen med ham; lige som du maa aande Luften, hvis du vil leve i Verden, maa du aande Kærlighed — baade ud- og indaande — hvis du vil leve hos Gud; dette er ikke et haardt og pedantisk Krav fra Gud, men det er dit Væsens Sammensætning, der byder det. Bryder du dig ikke om Gud, hvad Glæde har du da af at leve sammen med ham? Du vil hellere det end i Helvede? Ja, men i Himlen skulde man dog vel nødig komme, fordi man af to Onder vælger det mindste.

Men for øvrigt skal du aldrig fortabe dig i golde Spekulationer i Kristendommen; ejheller da om Helvede. Det skal ikke blive dig en Anstødssten; Jesus har aldrig opholdt sig længe ved det, og det skal du heller ikke. Vi ved ikke, *hvordan* der er der, og vi ved ikke, *hvordan* det kan forliges med Alkærlighed og Salighed. Saa lad os da ikke spørge om *hvordan* men *hvorfor*. Vi ved, der er et Helvede — hvorfor? Og saa er vi ude i det praktiske, i Livet, og saa kender vi Kristendommen igen. Der er et Helvede, *fordi* vi skal forstaa, hvor alvorlig Talen er om det evige Liv, forstaa det og handle derefter. Naar Jesus i sin milde Mund tager Helvedordet Fortabelse, er det som et Nødskrig, et Fareraab: Du, der er borte fra Gud, omvende dig dog, du, der sover, ruske dig dog vaagen, du, der skønt vaagen synder, høre dog op dermed; thi saa forfærdelige er Følgerne; og Livets og Dødens Vilkaar kender du ikke nøje nok til at turde opsætte. Alle har vi set Dødens overrumplende Gru — vi har læst om den under Krigen, vi har set den i den spanske Syges Tid og mange andre Gange. Lige nu har jeg set den igen: En Skibsbygger, jeg boede sammen med i København — om Morgenens gik han nynnende til sit Arbejde som sædvanlig, om Eftermiddagen laa han sønderslaaet paa Rigshospitalet — styrtet ned i

Lasten var han — jeg sad hjemme og ventede paa ham med hans Avis, og nu har de købt ham en Kiste og gravet ham en Grav.

Saa alvorligt er Livet og saa alvorlig er Kristendommen. Og som vi ikke kan se Døden bort fra Livet, tør vi heller ikke Helvede fra Evigheden. Thi Jesus har sagt det; og hvis du føler, at du ikke kan leve uden Troen paa Skaberen som Fader og Døden som Indgang til Livet — og dette er i egentlig Forstand at være kristen — saa maa du saa sandt Kristi Autoritet er nødvendig for, at du kan tro, at denne Trang er en Virkelighed, at Skaberen *er* Fader og Døden kun Livets Indgangsport, ogsaa tro paa Jesu Ord om Fortabelse — skiller du det sidste fra, ramler det hele, da er Jesus en Løgner, og du maa selv bære Ansvar, om du tør drage denne Slutning.

Saa stort og ufatteligt skæbnesvangert er det Valg, Livet stiller *enhver* af os over for. Vælger du galt, bliver din Tilværelse fattig og forgængelig, rustplettet og ormædt, og dit Øje faar Fordømmelsen at se. Paa den store Dag bliver det ikke din Frelser, men din Dommer, du stedes for, og med usigelig Rædsel vil du da erfare, at du har *spildt* dit Liv, det eneste, du havde. Stødt bort fra Kærlighedens Hjerter, ene med dig selv og Mørket har du en Evighed til at fortryde. Men vælger du rigtigt, da strømmer Evighedens rige Gyldenlys hen over dit maaske ellers fattige Liv, da vækkes du til bevidst Liv af Daabens lifligt rindende Vande, da næres du af Herrens hellige Legeme og Blod, da køles din Pande under Dagens Møje af Evighedens Aandepust, og i Aftenens kvægende Fred bringer Stjernerne dig Hilsen fra Uforgængelighedens ophøjede Rige; naar du skuer ind i din kæres Øje, finder du en Afglans af Alkærligheden der, og naar du fatter om dit Barns Hoved, holder du Evigheden mellem dine Hænder; da oplærer du det i Sagtmodighed og Sandhed, og under Livets Storme staar dit Hus urokkeligt paa Klippens Grund. Naar saa den store Dag kommer, da alle dine kære, du har tilbage her paa Jorden, staar samlet om din Seng, og du har givet dem din Velsignelse og foldet dine Hænder og sagt: “Thi dit er Riget og Magten og Æren i Evighed!” se, da glider Dødens tunge, egeplankede Port til Side, og straalende i Glans og Renhed ruller Paradiset sig ud for dit Blik. Forklaret straaler dit Øje, som du stirrer ind i Lyset, Tusinde velkomstbydende Hænder strækkes dig vinkende i Møde, men dybt bøjer du dig i aandeløs Jubel, i skælvende lyksalig Ærefrygt; thi for dig staar Jesus Christus, din Herre, ham, du har elsket og adlydt, saa godt du kunde det dit Jordeliv igennem, og se, han rækker dig Haanden: “Du gode og tro Tjener, du har været tro over lidet, jeg vil sætte dig over meget. Gak ind til din Herres Glæde!” og du hulker og kan næppe faa det frem; “O nej, o nej, er det saa smukt da, er det saa godt da, og af dette har jeg jo slet intet fortjent.” Men henne, hvor Lyset samler sig om Faderen, Alkærligheden paa Almagts evindelige Trone, synger dine kære forudgangne dig taaresmilende i Møde:

Af Guds Naade, til Guds Ære

evig glade vi skal være

i Vorherre Jesu Navn.

Amen.